

opólogo maiorquino participou nun curso de filosofía en Vigo

nilo Cela Conde

incuência é un meio de sobrevivir para os menos dotados'

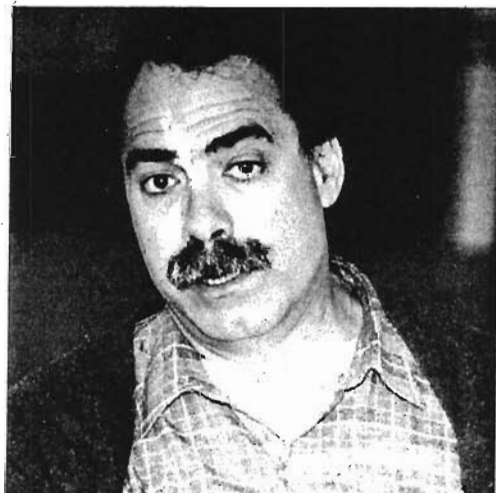
ela Conde é un go maiorquino publicado desde 0 sobre a ción biolóxica e nas da filosofía perspectiva de da ión. Hai pouco Galiza para nun curso de

ise recuperar argu- si un século que ten- herencia xenética

abelece que existe inación xenética que xencia é simplemente. Non é posíbel rial xenético a resul- en aspectos moitisí- uros como poden ser ser humano. E desde pletamente inviábel ligar un aspecto, tan mo pode ser o da l. Non só a do delin- a de moitos outros to da determinación xeral cu teño a im- quen mellor liquis- asuntos foi un -americano que per- ue hai unha correla- nalidade e cromos- te. Porque o cromos- te provoca crimi- engunha manira. O x mutante provoca- de intelectualidade aos criminais que teio- soma x cólenos a relación entre crimi- sistencia nas anális- ns dos cárceres cun- ico desta caracteris- jué estas persoas te- abilidade para fuxir

competividade fa- nuencia.

ociedade no que es- is, cos valores que vocar, practicamente soas, con coeficiente moi elevado (e non

vou poder definir o que é o Coeficiente Intelectual pero é por entendernos), quero dicir, xente con habilidades cognitivas non moi altas, á delincuencia como meio para sobrevivir. Se en termos de competencia non che deixan sobrevivir, non terás outro remedio que te dediques a actividades marxinais. Isto non é unha determinación.

A lei do branco

Por que non somos todos xénios?

Planteo esta pregunta nun libro que acabo de publicar. Primeiro hai que falar de coeficiente de intelixencia. Este concepto é moi malo. Non existe tal cousa como un coeficiente de intelixencia. Ou mellor: non sabemos como medilo, na medida en que os tests que estamos a empregar son sesgados. Por exemplo, se collamos os tests que están publicados como material psicolóxico pensado para anglosaxóns brancos pertencentes á clase media nos USA e llos aplicamos a un guineano, pois vaimos dar que é subnormal. Pero se facemos ao revés

e construímos test psicolóxicos para os guineanos e llos aplicamos aos maiorquinos da clase media, probablemente daría que os maiorquinos son sub-normais todos. O que acontece é que só os brancos da clase media pertencentes a sociedades desenvolvidas aplican este xénero de probas de intelixencia. O coeficiente de intelixencia, se é que existe tal, non o sabemos medir. A resposta á pregunta de por que non somos todos xénios é dobre: hai moitos máis xénios dos que cremos. O que acontece é que non lles deron as oportunidades necesarias para que chegasen a súa. Por iso a idea do dereito á excelencia e á educación diferencial paréceme un disparate porque estaremos a perder xénios en potencia en pastores, en agricultores, en mecánicos, que non tiveron, precisamente pola súa orixe, as oportunidades para seren educados da mesma forma que os fillos dos enxeñeiros, dos avogados, dos notarios, etc. Despois, é obvio que a xenialidade non é unha vantaxe senón un inconveniente adaptati-

vo. Unha marxinalidade moi mal considerada en sociedades con apego á tradición a valores anteriores ten fortes como nas nosas sociedades actuais. A xenialidade consiste en saltarse os valores tradicionais. Dunha maneira un tanto fenomenolóxica, teríamos que chegar á conclusión de que non debe ser fácil ser xénio e ser feliz a un tempo.

Coas técnicas de ADN mitocondrial parece posíbel precisar a existencia dunha irmandade biolóxica, a partir dun antepasado común de hai 200.000 anos.

A constatación de que a evolución se produciu nun único lugar é unha consecuencia interesante das técnicas do ADN mitocondrial pero compre precisar que se trata dun modelo matemático, dun modelo estadístico que está a dicir que nós procedemos dun grupo pequeno que existiu nun determinado lugar, probablemente de África, hai cento cincuenta mil a douscentos mil anos. Sendo un grupo pequeno, tivo que estar moi influído por cuestións ecolóxicas propias do momento e do medio en que estaban. Sinto moito que este sexa un argumento en contra do racismo.

Mellor ca Deus

Estes descubrimentos collen o concepto de raza en plena decadencia.

O concepto de raza está hoxe totalmente abandonado polos antropológos. As razas aparecen hai dous mil anos. Estamos a falar dunha historia evolutiva común de centos de millóns de anos que dan lugar a diferenzas de poboacións. Para aillar hoxe un grupo necesitaríamos unha policía semellante á do Big Brother de 1984 de Orwell. Como conta Miguel Barnet, en Cuba dinque só un galego é mellor ca deus, porque Deus criou ás brancas e ás negras pero o galego foi quen criou ás mulatas. Isto é certo. Imaxinando que en orixe houbera tal cousa como unhas razas, un proceso de mestura é tan inmenso que o máis que se podería falar hoxe é de poboacións: hai unha poboación negra nos Estados Unidos, hai outra no centro de

África e non teñen nada que ver unha coa outra. A tendencia que temos a nos organizar en grupos con sinais distintivas para intentar deixar fora ao que non pertence a ese grupo é o que produce ese prexuízo. A cor da pel e o idioma son os dous aspectos máis doados de constatar. En España dáse só o problema da lingua porque non hai negros, que se non houbera de organizar sistematicamente arredor da pel.

Existen prexuízos especializados arredor de poboacións inteiras que incluso lles atribúen caracteres fatalistas como pode ser o caso do Mezzogiorno italiano.

Todos os grupos teñen un sambenito. A última historia de Mariscal cos cataláns ilustra moi ben. Eu sempre escoitei dicir que París é unha maravilla se non fose que está cheo de franceses, os Estados Unidos teñen a desgracia de estar ocupados polos norteamericanos, etc. Isto non é máis que pretender identificar dunha maneira intolerábel certos aspectos que reflexen determinacións xeográficas. Dize que os suecos son tristes. Claro: se ás catro da tarde é noite no inverno, calquer mediterráneo pode chegar a esa conclusión. Tratamos eses sucesos a Palma de Maiorca e resulta que é un cachondo mental que non fai outra cousa que emboracharse.

O dereito á excelencia é un argumento de moda que pretende superar esa xusticia distributiva.

O argumento de base é, intervinamos de maneira diferencial na medida en que os caracteres iniciais tamén son diferentes. Eu tomaría en consideración este argumento se pudesese realmente terse en constatación desas diferenzas iniciais. Pero é o caso que esta tal diferenza non leva á clasificación que pretenden quen escriben estes libros. Esta diferenciación inicial probablemente levaría a constatar que quen debería ser notario na xeración seguinte non debería ser o fillo do notario senón o do labrego. Os que están a plantexar neste momento esa idea do dereito á excelencia son os fillos dos notarios. A comprobación empírica disto dá risa: a Henry Ford III a empresa tivo que prometerlle unha suba coa condición de que ficase na casa e non aparecese pola fábrica. Non hai familia que non apareza na cuarta xeración un tipo divertido é o que acaba con todo o que se acumulara. A min paréceme moi ben, por outra parte.

G.L.T.

Primeira reunión da nova directiva da AELG

Como informábase no número anterior reuniuse por primeira vez a recién elegida directiva da Asociación de Escritores en Lingua Galega. Entre os acordos tomados decidíuse solicitar entrevistas co Presidente da Xunta, conselleiros de Cultura, Presidencia e Educación, director de política lingüística e subdirector xeral do libro.

Xosé Novoneyra

Potenciar o boletín interno da AELG e continuar coa publicación semestral da revista "N6"; constituir grupos locais e impulsar a presenza da asociación en actividades culturais na Galiza e fóra dela e preparar o II Congreso de escritores en lingua galega ademais de publicar as conclusións do primeiro.

Na reunión tomouse o acordo de condenar a campaña de intoxicación contra o galego que se está a dar, unánimemente na Coruña dirixida contra escritores e ensaísta. Tamén se ratificaron as declaracións do presidente, Xosé Novoneyra, enfrentando a discriminación lingüística por razóns de normativa, e amparándose na nova lei de propiedade intelectual onde afirma "existir o respecto á integridade da obra e impedir calquer deformación, modificación, alteración ou atentado contra ela, que supoña perxuízo aos seus lexítimos intereses ou mermando a súa reputación."

as a Vigo. Presididos por un fermoso cartel cos rostros de Alvarez Blázquez, Alvaro Celo, Emilio Ferrer, unha xuntanza de poetas residente e vencellados á cidade viguesa reuníronse entos de persoas, nun acto case insólito no noso panorama cultural, se é que se exceptúan os ocos do Condado. Cunha variedade formal e de estilo que produciu curiosos contrastes fírmese poemas: Xosé Mª Alvarez Cácamo, Antón Alonso Fontán, Xela Arias, Ramiro Fonte, Manuel Pozo, Luis González Tosar, M^a do Carmen Kruckenberg, Méndez Ferrín, Román Raña, Rodríguez Antón Reixa, Paulino V. Freire e Manuel Vilanova. Previamente Mª Xosé Queizán e Maximino pañados de E. Quiroga recitaron poemas de Celso E. Ferrer, Alvaro Cunqueiro, Alvarez Blázquez, Blanca Lorenzo e Miguel Anxo Murado.